

2b. 15

85.
96

LACRUMÆ
ANHALDINÆ
SEU

De illustrissimæ ac pientissimæ Principis
ac Dominae, Dominae

ANNÆ PRINC.

ANHALDINÆ COMIT.

ASCANIÆ, &c. NATÆ COM, BEN-
THEMIÆ & Steinfurti &c.

Magnanimi ac Celsissimi Principis ac Domini,

Dn. CHRISTIANI SENIORIS

Principis Anhaltini &c.

Desideratissimæ Conjugis;

De omnibus, in primis verò de Ecclesiâ

Scholisq; optimè merite

VITA & OBITU

ANHALTINORUM POPULARIUM

quotquot in celeberrimâ Academiâ Brande-

burgicâ ad Viadrum Pietati, Justitiæ & Musis

hoc tempore vivunt,

EPICEDIA

EXCUSA

Francofurti ad Viadrum

Typis

MICHAELIS KOCHII.

ANNAE PRINCEPS
ANNALIS

ANNALIS
COMITUM

DR. CHRIS. NI SENIORIS

VITA & OBITU
ANNALIS

PROPOSIUM
EPISCOPALIS

RECHNA
OFFICINALIS

Cilicet Heroum timor aduersa
bitur ausis?

Quin immò infractos hos de-
cet esse metu.

Qualis ab exusta Lybia Leo per-
citus orâ

Virginis intrepidans est tre-
pidante manu,

Quo signo usus opem tulerat Max&miliano
Induperatori fortiter in Venetos

Imperia fidus senior RUDOLPHUS ab Anhalt

In metu & intrepidus cuncta peregit ovens;

Excelsus fibrâ motus Christianus a vitâ

Æquus in equâ res lance metuq; locat,

Lata & amara metu sine cumq; metu comitant

Ferre catus Princeps, nomine reg; pius,

Ut decet esse metu Christianum operando salutem

Absq; metu mortis dum mala quaq; metit

Sic quum mortalem calleret corpore Princeps

Conjugem, & impositam sedibus æthereis,

Absq; metu ac ipse metus prudentia firmat

CHRISTIANUM fati vincere tela catum

Fœmineum decus est parere ac educere natos

Ac parere suo perpete laude viro

CHRISTIANO conjuncta fuit fidiſſima conjunx

CHRISTIANI parili nomine diua parens,

A 2

Ut nato

Ut nato forti, forti ut conjuncta marito
Sanguine, continuâ vixit & Eusebio
ANNA fide Christo Princeps connexa feraci
Christianis pressis præsto ope semper erat,
Natas non luxu vanisq; exercuit, auxit
Tâm pietate probas quàm probitate pias
Venit in hanc lethi vallem generosa, molesti
Cum vidit molem, sic mala vicit humi,
Vicit humi conjunx materq; fidelis Anhalti
CHRISTIANIS Ducibus, filia lecta poli.
Filia lecta polo vivacior **ANNA** coruscat,
Anhaltina fuit dum prece dumq; fide

Summissa ac populari

συμπαιδεία F.

Cyr. Herdesianus B. Anh. J. U. D.

& ordinarius Pandect. Prof.

Sequuntur ejusdem

ODÆ CELTICA CASTELLANA ET ETRUSCA
lingvis conscriptæ

A tres Illustre & treshaut Prince & Seigneur Monseign^r

CHRISTIEN premier dece nom Prince d' Anhalt,

Conte d' Ascaigne Seigneur de Zerbst & de
Bernburg.

A Insi que l'éguille du quadran de mer
A bruit d'Æole au milieu de tourmentes
Contre les uagues esmeües & brillantes
Demeure fermee Roine a voile & ramer,

Pare

Pareillement au peslemesle amer
De vie, & es afflictions pesantes
Haut esleüe Prince, tu sçais bienleuer
A Dieu ton coeur & pensees constantes:
Ta Moytie illustre est haut Couronnee
Pour auoir sa bas tonsjours sonnee
Le los de Dieu, de nature la grace
Puisque sa foy & son saint courage
A l'univers laissa un diuin ouurage
Dont Christ l'a donné es lieux celestes place.

Al ilustrissimo y muy valeroso Principe
y Segnor

Don CHRISTIAN segundo d'este nombre,
Principe de Anhalt, Conde de
Ascagna &c.

Como despues d'el tempestuoso dia
La tarde clara fuel ser sabrosa,
y despues dela noche tenebrosa
el resplandor d'el sol plazer embia,
Assi tras de trabajos y fuerte ya
CHRISTIAN ilustre, boluio mas dichosa
Donde s'entrega apaz y bien reposa
De todos los desastres que tenia.
Su Madre augusta lumbre y loor de duenas
Bolujda al viejo cerro de el osso
Gozose ueer sus sugetos por ninas
En paz y en estado prouechoso,

Desampara d' esta vita las penas
Transpuesta alciel col valor animoso.

All' illustrissimo & eccellentissimo
Principe & Signore

Don ERNESTO, Principe d' Anhalt,
Conte d' Ascagna &c.

S el nome chiaro chedi preggio eterno
Orno già l' mondo & hor' Iddio adora,
Potesse alzarsi col mio stile ancora
Haurei tutti li miei poemi ascherno,

ANNA d' Anhalt, il cui valor interno
Soprapassa quel ch' in donna si honora,
Albergo fù d' ogni Virtud' & hora
Trammesso presso al gran motor superno;

Illustre ERNESTO di si santa madre
Figliuolo-degno, a cui vestigia chiare
Leuate li occhi, & il petto gentile
Tutto s' appoggi al sempiterno Padre
Accjocche l' mondo al vostro essemplio impare
Prezzare l' alto senza Iddio, vile.

Siccine Anhaltina mater consumta caterua
ANNA sub Arcto a jam sepelitur humo?
Et desiderium tibi grande tuisq; reliquit
Dux CHRISTIANE, domus lausq; decusq; tuae.
O duram Lachresin! fata heu funesta, benignam
Quae Matrem eripiunt & Soboli & Patriae.

At bene

At benè tecum agitur, Princeps generosa, repostata,
Sedibus æthereis lata, quieta, poli.

At reliquis, quotquot fato statuente supersunt,
Heu bella, arma, mina, concomitante metu.

Ut bella, arma, mina nostris cervicibus instant,
Christianis nequeunt bella nocere piis.

Inter bella, minas semper, DEUS optime, serva
Christianos fido nomine regis Deos.

Humilimè

adposuit

Johannes Herdesianus Bernb.

Anhaltinus, Juris Stud.

Nuper ut nã placidas quãas fundit Guttalus undas
Ad collem Musa & Phœbus quem possidet, anni
Temporis extremi insolito invitante tepore,
Expatriarer, & huc animum atq; huc verterem in omnes
Partes: Ecce mibi atratus se Delius offert,
Cui conjungebant dextras simul octo sorores,
(Uranie bis aberat) pullat à veste sorores
Induta; primum obstupui & vox faucibus hæsit
Primum: (magnum omen suberat quod veste nitente
Depositã nigram sumfissent) mente sed inde
Vix revocatã, istis trepidus sum vocibus orsus.
Phœbe quid hanc atramq; togam, vestemq; decoris
Expertem soliti dicam portendere? mens mi
Nescio quid tristis nunc suggerit? His modo Phœbus
Ingemuit, duxitq; alto suspiria corde;
Vix tandem tristi depromens pectore vocem:
Quis modo purpureasve togas, multove rubentes
Auro, inquit, picta & diademata vertice ferret,

Aut

Aut letus viridi rediret tempora lauru,
Omnis dum mæsto DOMUS ANHALTINA dolore
Solvitur, Illustresq; sonant plangoribus arces?
Namq; ubi Diva, pij CHRISTJANI, Principis almi,
Conjux, quam pietas, atq; hujus turba sororum,
Virtutum longè supra omnes extulit, usquam,
Quas oriens cernit Sol, seu cum mergere cantos
Oceano properat serus, sublat a tenebris
Et (duram legem fati! falcemq; severam,
Mortis, quæ flecti nescit!) modo funere rapta est;
Tristis nox animis angusto funere cunctis
Insedit, dolor & lacrymæ Celsissima tentant
Pectora, & Heroum quoq; rorant lumina fletu.
Heu quam nigra dies quæ lucem seva rerexerit
Quacaderet magni lux stemmatis! Heu quibus oris
Extulit atra caput, quonam deduxit ab orbe
Pallentes currus! Heu nunquam visa fuisses
Lux infausa diem quæ tollis Anhaltidos orbe!
Dixerat hæc Phæbus, dicturus plura; gementem,
Sed vox defecit: Cælo en procul emicat alto
Fulgor, & in medium celeri pede se ingerit ipsa
Uranie, divum genus, ampla sirmate splendens;
Cœlestiq; micat candore, & stringit ocellos
Vestis sidereus nitor ipsis concolor astris.
Quid tandem dolor & gemitus tua pectora Phæbe?
Quid ledit gravior cœlestia lumina fletus
Pierides? fatur: Pietas vos fundere fletus
Principis & virtus poscit, cui cedere terris
Complacuit: sed & huicce modum posuisse dolori
Fas erit: ac alto me a pectore condere dicta.
Exuvias modo quæ posuit SANCTISSIMA PRINCEPS
Parte sui meliore quidem de morte triumphat,

Non

Non etenim moritur, didicit qui rumpere casses
 Mortis, & ardentis hostis restinguere flammam.
 Objecto fidei scuto: hæc victoria sola est:
 Puræq; nunc anima est excelsa reddita celo.
 Vidi cœlicolum nitidas cum læta subiret
 Sedes, & plausu læto cœlum omne tonaret,
 Astabant heroum acies, densæq; cohortes
 Angelici cœtus, totus numerusq; piorum.
 Lætitiæ claro præbebant fornice olympi
 Signa: & victrices palmas sanctamq; coronam.
 Offerri vidi. Vincentem hæc munera celo
 Certa manent: Quisquis vincit fide, is omnia vincit.
 Dixerat Uranie: & Phœbus permotus ocellos
 Absterfit, simul & plangētus posuere sorores;
 Carmine tollentes quæ DIVA est nacta polorum
 Gaudia, quæ nullus dolor aufert, felleve miscet;
 Gaudia quæ nullo minuuntur tempore; tanta
 Gaudia quanta hominum non mens sibi fingere, lingua
 Nulla loqui poterit; quæ nulli visa per orbem
 Totus ab occasu quæ sese extendit in ortum.

Debitæ subjectionis testandæ ergo
 scribebat

Daniel Ludovicus Bernburg.
 Anhaltinus M. Stud.

Q Vos ego fletus populi strepentis
 Audio, vel quas hominū catervas
 Cerno, num rursus redeant, verētur,
 Secula Pyrrhæ?
 Sive num Cœlum nimium gravatum
 Decidat, fatum ferat atq; cunctis,
 Quæ tenet totum mare, totus Orbis
 Ipse Polusq;?

Num feri Martis metuunt caduci
 Fulmina, aut Persas gladiis canuscis
 Servientes, & fera verba, monstra
 Tristia flantes.
 Sive supremi veniet se vera
 Judicis lux, quæ malefacta diræ
 Horrida exurat Stygiis in oris
 Igne cohortis.

B

Nota

Non erit vanum superis in astris
Luminis clari speciem cieri,
Sive tot longo nitidos videri

Crine Cometas.

Prodromi sed sunt (mibi crede) Jhova
Judicis, signant eadem & tribunal
Monstra, qua terras fieri per ampla

Sepè tuemur.

Sed quid hic quarunt populi corona,
Quæve ferali sonitu videtur
Plangere, & cujus gelidâ reponunt

Corpus in urnâ?

Pauperis num nunc miserum cadauer
Multitudo isthac comitatur, anne
Corpus argento nitidò atq; bysso &

Purpurâ amictum?

Pauperis non est, neq; enim tot essent
Plebis accessus, celebrive pompâ
Scriberent nunquam Pario miselli

Marmore nomen.

Fama quid portat geminas ad aures,
Spemq; Anhaltini Ducis atq; costam
Morte liquisse hac viridis theatri

Regna coactam.

Nonne vis mortem potuisset atram
Vincere; illius precibus movere
Sæva Parcarum specie & decora

Numina virtus?

Ecce lugubres video cupressos
Ecce ego tristem aspicioq; Taxum,
Ecce plorantes Helicone ter tres

Monte puellas.

Ipse sed Phœbus cytharâ sonorâ
Erigit mœstas, simul atq; vates
Mente collectâ nova plangit atq;

Carmina pangit.

Plangit è tali serie jacentem
Mortis in sæva imperio cruento,
Pangit in celsâ quia casa Jhova

Sede triumphat.

Ergò, Dux fletus animi impotentes
Fata dilecti ob nimis agra cordis
Mitte, præ multis lacrymisq; tu lan-

gvescere noli.

Grata quin tandem veniet, ruetq;
Lux tibi demtam nece qua rependat
Conjugè, ò Princeps, igitur madentes

Sistito fluctus.

Georgius Panfa, Bernburgò
Anhaltinus.

T Angimur, & fati miseri nimis angimur atris,
Atque infelices opprimit omne malum,
Nascentes morimur, finisq; ab origine pendet,
Vita quid hæc? Via, quæ raptat ad antra necis. (bra?
Quisnam homo? Putris humus. Quid humus? Num fumus & um-
Umbra levi subito flamine versa perit.

Æquali

Æquali sic sorte sumus, sic omnia labi
Cernimus, & nil est, quod stabile heic maneat.
Fulmina missa petunt non tantum culmina montis,
Non rarò ima ferit dextera summa DEI.
Mors servat legem, mors sceptrâ ligonibus æquat,
Amplius & cessat captus ibi esse miser.
Illic nulla movent Parcarum stemmata filum,
Stamina non ulli persolüenda cluunt.
Terribilis squalore Charon, qui portitor aulæ,
Et Phlegethontiacæ, flumina scindit aquæ.
Et rate rimosâ stygias tranare paludes
Inq; domum Ditis corpora ferre cupit.
Hoc capiemus iter tandem, huc properabimus omnes,
Lanificæ ut referunt dira statuta ^{Præ}trigæ.
Pallida mors astat, non ullis fascibus unquam
Vincitur, angustis vilibus atque casis.
Summus Alexander quorsum, sævusq; securi
Stratus humi currit Julius atque Cato?
Non mollit formosa Venus, nil ipse Cupido
Proficit, è morte haud surripit atque suos.
Nunc ubi sit Ledæa tuum venerabile nomen,
Nescimus, dum mors te truculenta secat.
Vincere tu hostiles turmas cataphracta movere
Agmina pulcra satis, bellaq; ferre viris,
Laomedontiacæ fatum exitiale tulisti
Sedi, tu Hectoreis manibus ausa ferox.
Te propter Phrygiæ reges, Armataq; peltis
Agmina lunatis funera multa dabant.
Eoi & reges, quos belli fama cruenti
Perculit, accurrunt, tela necemque parant
Hos licet ipsa tuis omnes captâris ocellis
Facta tamen Stygiis præda petita rogis,

B 2

Sed

Sed quid verba miser nil proficientia fundam?
 Aut quid ego vanæ murmura vocis amem?
 Corpora rapta quidem, sed non amissa vocemus,
 Præmissa hæc nosmet nostraq; cuncta petunt.
 Non etenim æterno illis sunt devicta veterno
 Lumina, at extrema ad tempora grata quies.
 Hinc illi, in vivis qui Christi fida caterva
 Extiterunt, quarunt tecta beata poli.
 A labe immunes, cœlesti sede recepti
 Dulce sonant nostro carmina culta DEO.
 Illustris Princeps animi deponito luctum
 Ingentem costa est sede reposta DEI.
 Illic vera manet vita illam, vera salusque
 Perpetuo fruitur colloquioque DEI.
 Dum viret in cœlis, terris post funera nomen
 Crescet in immensum, gloria perpes erit.
 At vos ô sancti Manes cœlestibus agris
 Addicti, dulcem concipite ô requiem,

Subiectissimè adposuit

Bartholomæus Braun

Cothenâ-Anhaltinus.

G Audia concessit mons Ursi & moenia, Mater
 Dum Patria Arctoo climate lata redit,
 Dum Pater & Patria CRISTIANUS fronte relegit
 Pacatâ cives, agmina cara soli.
 Omnes adventu Patris, Matrisq; benigno
 Exultare, caput cernere quisq; suum.
 Latitia extemplo lessum convertitur altum,
 Dum Patrie Mater fata suprema subit,
 Arctopolis luge! & mecum tua vota revolve
 Quo Patria Patri sit benè, sit Soboli,

Conserve

Conserua decus Ascania gentemq; vetustam

Anhaltinorum tempus in omne, DEUS.

Summisse F.

Christophorus Herdesianus

Bernburg. Anhaltinus.

Princeps *Dia cadit, sed non tamen occidit: Ex hoc
Exilio in patriam vel duce morte redit:
Exilium hac vita est: vita altera patria: quis non
Felicem patriam praeferat exilio.*

*Reliquisse suos tamen illa videtur: Et ipsos
In mediis turbis deseruisse soli:*

*Quin modo quae cunctis via erit calcanda, praesse
Et recta ad sedes evolitasse poli:*

*Verum hoc solamen: saltem processit: Et almo
Visum ut erit Jovae sponte sequemur eam.*

*Principis Excelsam mentem solare Jehovah
Solamen spiret flammis aura tui.*

*Ne moeror noceat magna de stirpe marito
Pars animae cecidit, quod mediata sua*

*Quod cecidit reddes DEUS autor Et altor amoris
Aeternum junges pectora chara polo.*

Johannes von Berge Gusteno

Anhaltinus.

Mentes piorum dextera continet
Potens JEHOVA, sidera qui poli
Nutu regit suo, nec illas
Anxietas premit aut periculum,

Est inficetum vulgus & impium,

Quod mortuorum connumerat gregi

Mentes piorum: hos temporali

Morte perisse putans peremptos:

B 3

Scd

Sed transferunt pacis ad inclytat
 Sedes perennès, & superùm choro
 Misti, J E H O V Æ perfruuntur
 Perpetuò facie beatâ.
 Sic Sancta Princeps, inclyta Anhaltidos
 Columna, tantum transit ad D E U M
 Prærepta, cunctis quæ sequuntur
 Terricolas miseros pericla.
 At sancta Princeps, quot tumulo tuo
 Condis bonorum Myriadas ! tibi
 Namq; adstites semper fuère,
 Alma fides, pietasque sancta,
 Astræa verax, promptaque dextera,
 Fovens egentes, pectoris & tui
 Robur : Nec omnium licebit
 Innumerum numerum referre,
 Lessum Sasanæ pangite flebilem,
 Nymphæ, sed ipsas vos moderamini
 Peccetur ut nil : Sancta vivit
 Diva recepta domo polorum,

Conradus Theopoldus
 Servestâ Anhaltinus.

<p> <i>C</i>ullmen Polorũ quid superũ emicat ? Hæquæ cohortes ? Atria qui DEUM Panduntur ? hi quid sunt triũphi ? Latitia quoq; signa plausus ? Sedem parentis, qui mare cum solo Verbo creavit, Diva anima, athera, De morte agens latũ triumphum, Ingreditur comitante cælo </p>	<p> Sed ista Diva est quæ nã anima ? Optime Ab Principis nostra est ! & Anhaltidos Splendor quæ erat : nũc ecce terras Deseruit repetitq; cælum : Hanc quæ micanti Sythoniã nivem Candore vincit cœlicola inferunt Cælo : gerit dignam en coronam Temporibus manibusq; palmas. Exuta </p>
---	---

Exuta duro Diva Chao, Deum,
Sedes nitentes & numerum piūm
Augebit alis astra cœli
Æthereis superans supremi.

Applaudit illi quilibet Incolæ
Cœli, beatam prædicat: & sonum
Dant Cymbala, & clarum sonantæ
Angelica ære canunt cohortes.
Andreas Resius Plötzcaviâ
Anhaltinus.

Præterea ODE LUGUBRIS.

Descende Cœlo, & dic, age, tibia,
Regina, mœstū, Melpomene, melos:
Et Principis versu beatos
Ascaniæ venerare manes.
Est ergo certus, qui modo spargitur,
Rumor, beatam hanc sustulerit quoq;
Quod Principem certa, nec unquā
Fallibili fera mors sagitta.
Heu! sancta Princeps: heu! pia concidit
Matrona: Quando huic invenient parem
Nuda Fides cum Veritate,
Justitia & Pietas, Pudorq; ?
Vobis, Anhalti qui colitis solum,
Nunc est dolendum, nunc gemitu novo
Cōplendus æther: nunc relinquenda
Ad fidium modulos choreæ
Facilis in usum tristitia togis
Utamini, equum: illacrymabilis
Mors Matre vos cum perhenigna
Indomito spoliavit arcu.
Lugete, Cives Arctopolis p̄j:
Lugete, quotquot mania continent
Vestra Urbis, & quos Sala lambit,
Ruricola, graviter dolete.
Excelsa mens, ô Ascaniensium,
CHRISTJANE Princeps, gloria Prin-
cipum,

Quem Gallus, & quem trux Ibe-
rus,
Quemq; Italus Batavusq; novit:
Heu! morta cordis dimidium tui,
Præcelse Princeps, eripuit Tibi:
Matremq; (prob) proli suavem
Eripuit generosiori.
Hinc ergo costam flebilibus modis
Urges ademtam: nec Tibi vespero
Surgente decedunt dolores
Nec rapidum fugiente Solem.
Celsos Anhalti jam scio Principes
Desideratam plangere Principem.
Celsa mihi prolis videntur
Plena dolore gementis ora.
Verum dolori sit nimio modus,
O magne Princeps, desine tristium
Tandem querelarum: potenti
Sic etenim placuit J E H O V A.
Compesce luctus & querimonias,
Ac bis memento rebus in asperis
A luctuosa temperatam.
Tristitia, Generose Princeps,
Servare mentem Scilicet omnibus,
Quicumq; Terra munere vescimur,
Tandem via est calcanda leti:
Quisquis eris, tibi certa mors est.

Ergo,

Ergo, solum qui, qui mare temperas
Ventosum, & urbes, regnasq; tristia,
O JHOVA, martalesq; turmas
Imperio regis unus a quo:

Mors quando cunctes enecat horrida:
Vivamus ejus, da, memores, DEUS.
Nostrasq; fac post fata sedis
Participes animas Polorum.

Hanc
Humillima condolentia
tesseram app.
Zacharias Müller Alca-
nicus.

Magnanimi cubat hac CHRISTIANI Principis urna
Uxor Benthemio sanguine nata Comes
ANNA Comes vario fato conjuncta Marito,
Illustri Illustris lata vel arte tulit.
Tam felix Sobolis Mater felicis, Anhalti
Quam mater Patrie pauperibusq; pia,
Ut generosa solo Soboli Patrieq; refulsit,
Sic alto existit Filia grata polo.

Christianus Herdesianus Bern-
burgô-Anhaltinus.

Ja 666

ULB Halle 3
002 177 021

5b-700

V017

MC

83.

96

MÆ
DINÆ

tissima Principis
Dominae

PRINC.

Æ COMIT.

Æ COM, BEN-
infurti &c.

Principis ac Domini,

NI SENIORIS

ltini &c.
Conjugis;
verò de Ecclesiâ
è merita

OBITU
POPULARIUM
Academiâ Brande-
ti, Justitiæ & Musis
vivunt,

DIA

SA
Viadrum

KOCHII.